

Malý zpravodaj dolnobenešovské farnosti **NEDĚLNÍČEK**

Petr Krenický a bohoslovci z Ukrajiny
při mši svaté v neděli 28.9.2014

ŘÍJEN 2014

SLŮVKO FARÁŘE

Drobná pauza od slůvek

Tímto slůvkem bych vás rád nechal odpočinout od „sedmkrát podivuhodných“ slůvek faráře, která se v posledních měsících v úvodu Nedělníčků objevila☺.

Poděkování za úrodu 1 aneb váš názor nás zajímá

Vážení čtenáři Nedělníčku,
moc bychom stáli o vaše názory, podněty, připomínky a návrhy k akci „Poděkování za úrodu“. Můžete se k ní vyjádřit následujícím způsobem:

- písemně na kus papíru, který vhodíte do krabice na poštovní známky v předsíni kostela u hlavního vchodu
- jako svůj příspěvek do časopisu Nedělníček
- jako svůj příspěvek na webové stránky farnosti (e-mailová adresa je: rkf.dolnibenesov@doo.cz)

Budeme rádi, pokud byste se mohli vyjádřit především k těmto otázkám:

- jakou náplň programu by podle vás tato akce měla mít?
- pokud jste se této akce zúčastnil(a), co vám na ní scházelo?
- Jakým způsobem podpořit účast na této akci u lidí z farnosti a u lidí, kteří „stojí“ mimo farnost (nepraktikující obyvatelé města)?

Budeme vděční za jakékoli vaše názory, nápady a připomínky, které nám pomohou zlepšit přípravu a organizaci této akce v roce 2015. Rovněž uvítáme kohokoli z vás, pokud byste se chtěl(a) do této akce zapojit.

PKF + AH

Poděkování za úrodu 2 aneb poděkování za pomoc sponzorů

Do letošního Poděkování za úrodu v sobotu 6. září přispěli svými sponzorskými dary tito dárci:

Jaroslava Klemensová
Městský úřad Dolní Benešov
Zahradnictví Ostárková
Hostinec Na Rynku
Elektro Muller
Trafika Marta
Drogerie J.Vavřínková
Rybářství Hodonín
Penzion Herta
Autotip Mazda
Lékárna U Kaple
Jan Bitta
Terezie Kubíková
MVDr.E.Kosková
Veronika Manderlová
Darja Kuchejdová
pan Zajíc z Ostrožské Nové Vsi
Helena Widláková
Manželé Bilíkovi

Cukrárna M.Pudová
Prodejna PAK
Restaurant Sport
Květinářství Sluníčko
Lékárna U Mistra Konráda
Květinářství Agave
Potraviny Jordán
Spojmat
Zamtherm
Cukrárna L.Hartošová
Martin Sovík
Gerhard Bazan
Anna Faiková
Monika Hudeczková
Jan Sekaczek
Edeltrauda Adamíková
Manželé Ranošovi
Rudolf Vojáček

... a další, kteří si nepřáli být zveřejněni, nebo jsme si na ně nevzpomněli... Těmto se případně omlouváme.

vš

Svatováclavský hudební festival“

„Ve čtvrtek 11. září se uskutečnil v našem kostele sv. Martina premiérový koncert, který byl součástí Svatováclavského hudebního festivalu. Skladby tří autorů provedl PhilHarmonia Octet Prague. Pokud bychom si troufli říci, jaký prožitek nám vlastně tito hudebníci nabídli, tak je vhodné jedno slovo – LUXUSNÍ!
PKF“

ZA TAJEMSTVÍM BIBLE – OBRÁCENÍ ŠAVLA / SV. PAVEL, KAZATEL EVANGELIA, APOŠTOL NÁRODŮ

O životě apoštola Pavla máme hojné zmínky v Novém zákoně, z nichž můžeme vyjít při rekonstrukci jeho životopisu. Svědectví o jeho evangelizaci nám na prvním místě podávají jeho dopisy - epištoly, které pro nás mají výjimečnou hodnotu, neboť jsou psány samotným Pavlem a přibližují nám jeho životopisné detaily. Významné svědectví nám poskytují i Skutky apoštolské, ač nejsou Pavlovým dílem, skýtají přehled o jeho působení. V neposlední řadě je třeba zmínit i Spisy, které nám umožňují vhlédnout do židovské kultury 1.století našeho letopočtu.

Pavel se narodil v Tarsu v Kilíkii v prvních letech po přelomu letopočtu. Pocházel z Benjaminova kmene a při obřízce obdržel jméno Šavel (*Šaul, to znamená „vytoužený, vyprošený od Jahva“*). Pavel (*řecky Paulos, tj. „malý, nepatrný“*) je jeho druhé osobní jméno jako římského občana. Užívání dvojího jména často zvukově podobného bylo u židů té doby rozšířenou praxí. Jeho mateřskou řečí byla aramejšтина. Jako občan římské říše znal velmi dobře řečtinu, helénistickou (*řeckou*) kulturu a stejně tak politické, společenské a náboženské struktury celého římského impéria.

Jeho osobnost a jeho budoucí misijní činnost formovala především náboženská výchova. Pavel byl vychován podle přísných židovských předpisů. To znamenalo, že jako každý žid již v raném věku od pěti let musel začít s výukou Bible, později začal studovat právní komentář k Bibli. Dosažením třinácti let je žid považován za dospělého před zákonem, a proto je povinen zachovávat 613 biblických příkazů. Ve věku patnácti let začíná se studiem tzv. Talmudu (*soupis rabínských diskusí týkajících se židovského zákona a etiky, které židovská tradice považuje za směrodatné*). Je důležité si uvědomit, že v jeho době se v rodinách mluvilo jediné o biblické kultuře, a proto již malé děti znaly dlouhé části Bible nazpaměť. Vyšší vzdělání Šavel získal v Jeruzalémě, kde se jeho učitelem stal tehdy slavný židovský rabín Gamaliel, umírněný člen židovské Velerady. U Gamaliela se Šavlovi dostalo uvedení do rabínského myšlení, výkladu židovského Písma i do tradiční ortodoxní židovské zbožnosti(Sk 22,3.)

Písmo svaté má v životě židů centrální místo. Uznávají dvě základní tradice, a to písemnou, kterou je posvátný text Písma, a tradici ústní. Ústní tradice doplňuje a vykládá písemnou. U židů není možné oddělovat tyto dvě tradice, protože obě jim byly dány Bohem na hoře Sínaj. Tento židovský výklad Bible se musel zákonitě projevovat i v misijním působení apoštola Pavla. Z našeho pohledu je to něco nezvyklého, protože nám je známa jenom písemná tradice, tedy text Starého zákona.

Šavel se vyučil jako tkadlec stanů a toto řemeslo vykonával i později během svých apoštolských cest. Svou manuální zručnost a schopnost vydělat si

sám na své živobytí zmiňuje na několika místech(Sk, 1Sol, 1Kor). Zdá se, že trpěl neznámou chorobou a slabostí, o které rovněž sám píše(Gal 4,13., 2Kor 12,7.-10.).

Obrácení Šavla

Po nanebevstoupení Ježíše Krista se Šavel vrací do Jeruzaléma a stává se horlivým pronásledovatelem křesťanů, které považuje za odpadlíky od židovství. O jeho účasti na kamenování jáhna Štěpána jsme se již dozvěděli v minulém Nedělníčku. Od velekněze si pak vyžádal pověření přivést křesťany z Damašku v poutech do Jeruzaléma(Sk 9,13.). Splnění tohoto úkolu však překazila rozhodující událost, která ovlivnila celý následující Pavlův život. Na cestě do Damašku se mu zjeví vzkříšený Kristus a vyvolí si ho za apoštola mezi pohany. O této události se opakovaně dozvídáme z mnoha míst Nového zákona. Pro svou dramatickostí se stala asi nejčastějším pavlovským motivem ve výtvarném umění.

Hned v Damašku Šavel přijímá křest, zdolává postupně nedůvěru ostatních, kteří ho znali jako horlivého pronásledovatele a hlásá, že Ježíš je Boží Syn(Sk 9,20.). Krátce pobýval v Arábii, ale vrátil se do Damašku, odkud však musel nakonec utéct před židy. Tři roky po svém obrácení přichází za apoštolem Petrem do Jeruzaléma a žije několik let v Sýrii a Kilíkii. Jeden z Pavlových nejbližších spolupracovníků, Barnabáš, ho přivedl do Antiochie Syrské(Sk 11,25.) Po návratu zpět do Jeruzaléma dostávají od Ducha svatého pověření hlásat evangelium mezi pohanskými národy.

Zde začíná nejdůležitější období Pavlova života – jeho tři velké misijní cesty.

První misijní cestu podnikl v letech 47 – 48 se svým spolupracovníkem Barnabášem a Janem Markem na Kypr a do jižních provincií Malé Asie, tj. dnešního Turecka. Navštěvují jednotlivá města (např. Antiochie, Ikonion, Lystra, Derbe), kde zakládají církevní obce a zakoušejí první velké obtíže při hlásání evangelia. Antiochie tehdy byla velmi významným městem v dnešním jihovýchodním Turecku, odkud se křesťanství začalo šířit do řeckých oblastí.

Druhou misijní cestu v letech 49 – 52 uskutečnil spolu s dalším blízkým spolupracovníkem Silasem(později Timoteus) a pravděpodobně i evangelistou Lukášem, který ho doprovázel i na třetí misijní cestě. Přes Malou Asii se dostávají až do Evropy, a to do Makedonie, dále přes Filippy, Soluň, Beroju, Athény až do Korintu, což bylo tehdy velmi bohaté přístavní město, zatížené mravní bídou a modlářstvím. I zde zakládají významné křesťanské obce. V Korintě napsal apoštol Pavel První a Druhý list Soluňanům. Přes Efez a Césareu se vrátil do Antiochie.

Třetí velká misijní cesta v letech 53 – 58 vedla opět přes Malou Asii do Galacie v dnešním středním Turecku, kde žili obyvatelé keltského původu. Poté Pavel strávil tři roky v dalším významném městě, Efezu. To bylo jedno z nejnádhernejších měst své doby. Rovněž bylo centrem modlářství a magie. Okruh jeho spolupracovníků byl už širší a i s jejich pomocí byly zakládány další a další křesťanské obce. V samotném Efezu Pavel napsal List Galatánům, První list Korintánům a zřejmě i List Filipánům. Kvůli pronásledování musel z Efezu

odejít zpět do Korintu, kde určitý čas působil a sepsal zde List Římanům. Jeho cesta vedla dál do Makedonie, kde napsal Druhý list Korint'ánům.

Po návratu do Jeruzaléma byl zatčen a dva roky vězněn v Césarei, v městě, které nechal vybudovat Herodes Veliký na počest římského císaře. Během tohoto věznění napsal List Kolosanům, Efezanům a Filemonovi, známé jako „listy z vězení“. Hrozil mu židovský soud, a tak při své obraně využil toho, že je římským občanem, a odvolal se k císaři. Prokurátor ho poslal lodí do Říma, kde pobýval v letech 61 – 63 v domácím vězení. Mohl se však poměrně volně pohybovat, přijímat návštěvy a dokonce hlásat evangelium. Podle náznaků v tzv. pastorálních listech a podle církevní tradice byl Pavel z vězení v Římě vysvobozen a toužil hlásat evangelium v Hispánii, tedy v dnešním Španělsku. Není však jisté, zda tuto cestu uskutečnil. Znovu pobýval v Efezu, na Krétě a v Makedonii. V Efezu nechal Timotea a na Krétě Tita, aby podpořili tamější církevní obce. V Makedonii pak napsal První list Timoteovi a List Titovi, oba mají charakter pastýřského listu. Opět byl apoštol Pavel zatčen a převezen do římského vězení. Krátce před svou mučednickou smrtí napsal Druhý list Timoteovi. Dá se říci, že to je Pavlova závět psaná tváří v tvář smrti.

Umírá stětím 9. června 67. Pavel byl pohřben v Římě na ostijské silnici (Via Ostiensis). V roce 326 císař Konstantin Veliký nad hrobem apoštola národů nechal postavit baziliku sv. Pavla za hradbami (Basillica di San Paolo fuori le Mura).

Kdyby Šavel nepoznal Pána Ježíše Krista u damašských bran, byli bychom nesmírně ochuzeni o obrovské bohatství nauky, kterou rozvinul ve svých epištolách.

Je nepochybné, že svatý Pavel, největší křesťanský misionář všech dob a učitel národů, nás může i v současné době obohatit svým výkladem a velkým duchovním rozměrem

av

Použitá literatura: Jozef Heriban: Příručný lexikon bibl.věd ;
Ekumenický překlad Bible
Příště: velké epištoly

Při četbě Bible

Starý muž přišel za pastorem a říká mu: „Právě jsem už popáté přečetl celou Bibli.“

Pastor se na starého muže podíval a odtušil: „Důležité, pane Jonesi, není, kolikrát jste prošel Bibli, ale kolikrát Bible prošla vámi.“

Z knihy „Kam patří mořské panny?“ autor: Brian Cavanaugh, vydalo Karmelit. Nakl. V roce 2004, Přeložila Magdaléna Tázlarová.

vybrala M. Ohřálová

Kdo v kostelích je?

Lid kostelní se dělí na chodiče, plniče, jednoročáky....

O lidech, které v kostele potkáte jsem nenašel lepší charakteristiku než od Maxe Kašparů: „Mluvil jsem také o rozdělení lidu kostelního. Rozdělují lid kostelní na chodiče, plniče, jednoročáky, kůrovce, kolečkáře, občasníky, nečekance a blahoslavený lid věřící.

Chodiči jsou ti, co chodí do kostela. Přijde, stojí, kouká, když je konec, tak zase jde. Nezpívá, nemodlí se, nechodí ke svátostem, on si to tam jde prostě odstát. On tam chodí. To jsou ti lidé se šuplátkem nedělním.

Plniči. Plní si svou náboženskou povinnost. Plnit povinnosti je něco hrozného, kde je povinnost, tam není láska. Plní si svou povinnost nedělní a jednou do roka, jak říká starý katechismus, se vyzpovídá u řádně zřízeného kněze, v čas Velikonoční přijme Nejsvětější svátost oltářní a zase má na rok postaráno.

Jednoročáci. No, to je moje spolužačka Božka! To je ta půlnoční, kdy chodí plakat nad jesličky. Tito lidé se vydávají za nejzbožnější. Oni vědí, kde je kostel, a na požádání vám zazpívají „Narodil se Kristus Pán“.

Kůrovci, to je takový zvláštní lid, který se shromažďuje většinou na kůru, ale nikoli za účelem, aby tam zpívali. Jsou opření o zábradlíčko a říkají si: „Co je to tamhle za ženskou, a co to má na sobě? A tamhle ten holohlavý chlap v nemožném saku?“ Tak to jsou kůrovci.

Pak jsou tzv. **kolečkáři**. Kolečkáři jsou ti, kteří mají křesťanství na kolečkách. Ti mají kontakt s církví jenom třikrát. Dvakrát za živa, jednou po smrti. Na kolečkách ke křtu, na kolečkách na svatbu a na kolečkách na hřbitov. Jak mi říkala jedna známá paní: „No, my jsme také věřící! Vždyť jsme pochovávali dědečka s farářem!“ To jako ne, že by je tam strkali oba do hrobu, ale že u toho byl velebný pán.

Pak jsou **nečekanci, občasníci**. Ti chodí do kostela občas a nečekaně. Sami neznají proč. Třeba venku prší, tak se tam jde schovat. Jde tam nečekaně a prší občas.

No, a pak je **blahoslavený lid věřící**. To jsou lidé, kteří se s církví radují, s církví trpí a Kristus je pro ně smyslem života .“

K výčtu od Maxe Kašparů bych přidal ještě dvě skupiny věřících. První skupinou jsou **špunti a špuntovky**. Tito totiž zásadně usedají na okraj lavice. Kdo hledá místo k sezení, si většinou sedne do další neobsazené lavice. Pohled na zašpuntovaný kostel je úsměvný. Když jsou zašpuntovány všechny lavice, nezbyvá vám jiná možnost, než poprosit nějakého špunta nebo špuntovku, zda si

můžete sednout. Dotázaný místo toho, aby se posunul více do středu lavice, zaklíněné tělo vysouká do uličky, a když si sednete pěkně vás zašpuntuje.

Druhou, velmi malou skupinkou, jsou **starostlivé matky**. Jak zbystří, že jste někdo nový, jsou někdy tak neodbytné, že za chvíli máte v rukou otevřený Kancionál na písni, která se zpívá. Dozvíte se také, co se děje. Kdo je ten kněz u oltáře. Jaké má chyby a vlastnosti. Při tom vás svým rentgenovým zrakem proměří, co jste zač. Ale s takovými vzácnými lidmi se nesetkáte často. Spíše se najdou vnímaví lidé, kteří vám pomohou zorientovat se. Mohou vám být milou pomocí.

Kromě těchto všech lidí v kostele natrefíte na **kněze**. V krátkosti vám vyjmenuji jejich formy. Je to s nimi trochu složitější, ale pokusím se být stručný, jak mi káže slušné vychování.

Pokud se jedná o obyčejného kněze, který má na starosti farnost, je to farář. Jestliže je mladíček sotva vylíhnutý ze školy, jedná se o **kaplana**. Pak někde doprovází kněze **jáhen**. Ten může být i ženatý. Jáhen je takovým pomocníkem biskupa a kněží. Jak se pozná? Na rozdíl od kněze totiž nosí při mši jinak štolu (pruh plátna) a to od levého ramene k pravému boku. Všechny tyto můžete oslovovat souhrnně: „Otče.“ A nebo civilněji s udáním jejich funkce: „Pane faráři“, „Pane kaplane“. Existují i historické tituly, označující významné farnosti, kterým se říká děkanství, arciděkanství. Tam můžete oslovovat kněze: „Pane děkane“, „Otče arciděkane“. Oslovení: „Pane kněži“, je komické.

Kněžími při bohoslužbách pomáhají tzv. „**ministranti**“. Jsou to malí kluci i dospělí pánové a někde ministrují i děvčata. Jsou oblečeni buď bíločerně nebo jen bíle. Někdy připomínají tučňáky nebo právě probudivší se v nočních košilích. Ti knězi jen pomáhají. Kněžími či duchovními osobami nejsou.

Také se setkáte s **kostelníkem** či **kostelnicí**. Jsou to velice obětaví lidé, kteří v kostele tráví mnoho času. Mějte proto pochopení, když vás v pozdních večerních hodinách vyzvou nebo poprosí, abyste odešli. Musí totiž zavřít kostel, aby se mohli jít domů postarat o hladové krky zástupu svých dětí nebo dobytka.

Nakonec mezi návštěvníky kostela patří **řeholnice** (jeptišky, mnišky) nebo **řeholníci** (mniši). To jsou lidé velmi zvláštní. Rozhodně se vyplatí s nimi zapříst hovor. Zjistíte, že jsou božsky normální nebo zajímavě extravagantní. A navíc je s nimi legrace. Mají nám všem co říci.

(Petr Šabaka- z knihy Pane Bože, co mám (v kostele) dělat?)

vybrala Věra Dudová

Hostem letošního „Poděkování za úrodu“ byl

Mgr. Bc. Martin Sudora.

Otec Martin Sudora se narodil na Slovensku, ve Vrbovém, nedaleko Piešťan. Je mu 41 let. Má dva bratry, jeden je svobodný, druhý je ženatý. Byl 9 let Saleziánem na Slovensku, Z toho 2 roky prožil jako misionář v Rusku, na Sibiři.

V české republice je 9 let, z toho 7 let knězem.

Působil v Pusté Polomi, ve Svinově, ve Frýdlantě, v Bílovci a nyní nastoupil v Hladkých Živicích.

- „Otče Martine. Na farním dvoře jste vyprávěl našim farníkům a zároveň čtenářům našeho farního zpravodaje o vašem misijním a také dobrodružném dvouletém pobytu v Rusku, na Sibiři. Řekněte jim touto cestou také něco o vaší, troufnu si říct, neméně dobrodružné cestě ke kněžství a k povolání do Boží služby.“

- „Povolání do Boží služby jsem pocítoval a vlastně si s sebou nesl už od malička, asi už od 4. třídy. Hlavní zlom však nastal v 5 třídě, kdy jsem byl ve formaci dvou řeholních kněží jednoho lazaristy a jednoho saleziána. Já se rozhodl pro saleziánskou dráhu. Po ukončení základní školy jsem nastoupil na střední textilní školu a zároveň na devítiletou saleziánskou formaci, v rámci které jsem byl na té Sibiři.“

- „Proč jste se rozhodl pro studium na textilní škole, když jste cítil Boží povolání od samého dětství a chtěl jste být knězem?“

- To bylo ještě v době totality. Na vysokou školu a konkrétně na teologii se dalo jít jen z gymnázia. Já jsem si podal přihlášky na gymnázia, ale nepřijali mě, protože jsem měl všude v papírech napsáno – náboženská výchova... nežádoucí. Když jsem se tedy nedostal na gymnázium tak jsem si řekl, že si chci udělat aspoň maturitu. Pak ale přišel politický převrat a na teologii se dalo jít i z učňovky. Já jsem ale hned po učňovce na teologii nešel. Se mnou to bylo trochu složitější. Po maturitě jsem dva roky pracoval v textilním závodě Trikota a při tom jsem studoval pedagogiku, to je blízké saleziánské práci. Zároveň jsem pracoval jako externí vychovatel v dětských domovech, stále jsem ale toužil být saleziánem, tak že jsem současně docházel i na tu formaci saleziánů.

Těch 9. let formací jsem strávil v Bratislavě, Popradě a v Žilině, tam jsem vystudoval dva roky teologie. Po těchto dvou letech studia následovala dvouletá pedagogická praxe v Nové Dubnici, v Náměstově. Pak jsem odjel v roce 1998 do Ruska, Na Sibiř. Do Jakutska, do města Jakutsk. Tam byl dva roky. Po dvouleté zkušenosti na Sibiři jsem se vrátil na Slovensko, abych v Bratislavě dokončil teologické studium, a opět odjel do Ruska. Ale všechno se změnilo a já se ocitl u vás v České Republice.

- „A jak se to stalo? Jak pokračovala vaše další cesta ke kněžství po návratu z Ruska?“

-,Když jsem se vrátil z Ruska, dostudoval jsem v Bratislavě čtyři roky a stal jsem se magistrem teologie, ale nebyl jsem vysvěcen. Mezi mnou a mým představeným nastaly nějaké neshody a já nakonec od salesiánů odešel.

Po té jsem pracoval dva roky jako podnikatel. Měl jsem stánek rychlého občerstvení a školní bufet.

Já si ale přál přijmout kněžské svěcení, proto jsem poslal žádost ruskému biskupovi, v té době tam byl biskupem Polák, který musel každého půl roku odjet do Polska a vyřídít si nové vízum. Jedenkrát odjel a oni ho už zpět nepustili. Nový biskup, tentokrát Rus, mou žádost zamítl. Tak jsem podnikal dál.

Potom jsem požádal o svěcení biskupa Lobkowitze. Ten se mi asi rok neozval a pak mi jednoho dne zavolał: „Tak, zítra můžeš přijet.“ A tak mu říkám: „Ne, otče biskupe, to nejde, vždyť já mám závazky, já musím ukončit podnikání, to se nedá stihnout ze dne na den.“ „No dobře,“ řekl otec biskup, „tak to ukonči a přijed“.

A tak jsem v květnu 2005 nastoupil do Posté Polomi, to bylo moje první působení, tam jsem byl dva měsíce, a najednou, všichni to věděli jen já ne/ biskup mi říká: „Od zítřka jdeš do Svinova.“ To bylo 29. července. Ve Svinově jsem byl dva roky. Po prvním roce jsem se stal jáhnem a pak rok jáhenská služba. Po těchto dvou letech v roce 2007 jsem byl spolu s dalšími šestnácti jáhny vysvěcen na kněze. Dva roky jsem vykonával kaplanskou službu ve Frýdlantu nad Ostravicí. Pak jsem se dostal do Bílovce. Tam jsem byl jako kaplan a zároveň farář pro farnosti Kujavy a Pustějov. Pobyl jsem tam pět let. V současné době se stěhuji do Hladkých Životic, kde zemřel kněz, takže nastupuji jako farář na jeho místo.

- „Co děláte ve svém volném čase, jestli se nějaký najde? Máte nějaké koníčky, kterým se aspoň občas věnujete?“

- „Měl jsem, koníčky, ale už je nemám. Všechny utekly... Já vám povím takový přírěr. V Rusku je kůň takový symbol Jakutska. Je tam mnoho koní. Oni tam jsou ve volné přírodě a klidně za člověkem přijdou a zase utečou a jsou rádi v té volné přírodě.

A tak i ty moje koníčky tak utekly.

Tak například : strašně rád jsem četl, a teď neotevřu knížku, pokud opravdu nemusím ani za nic... Pak jsem měl rád vysokohorskou turistiku, ...a teď... nemám s kým...nemám kde. Mám prochozené celé Tatry, a také Slovinské a Rakouské Alpy.

- „A co gastronomie? Jaká jídla máte nejraději?“

- „Mám moc rád ruskou kuchyni, ale tady mi ji nikdo neuvaří. Ale mám kamaráda v Bratislavě a ten si vzal za manželku Rusku, a tak když je navštívím, vždycky máme něco z Ruské kuchyně. Třeba pravý ruský boršč. Mám rád také rybí piroh: to je rýže, uprostřed jsou kousky rybího masa a na něm zase vrstva rýže. To je speciálně ochucené a zapečené. Výborná věc. Pak mám také rád koňské maso ...syrové..“

„Jak syrové? Jako je třeba tatarák...mleté?“ Ptám se s údivem.

„Mleté ne, to jsou normální kousky syrového koňského masa, a to se tak jí. Fantastická věc. To jsou jídla, která mám z té ruské kuchyně nejraději. A také vám řeknu, co rád nemám. Ačkoliv jsem v Rusku ryby jedl, a často, dokonce i v syrovém stavu, tak ryby opravdu nejím.

- „Děkuji vám, otče Martine, za zajímavé vyprávění na farním dvoře o Sibiři, i za rozhovor o vašem soukromém životě pro čtenáře Nedělníčku. Přeji vám jménem svým i jménem všech našich farníků požehnané dny v osobním životě i ve vaší nové farnosti.“

Marie Ohřálová

I když se muž a žena obracejí k témuž Bohu, dělají to každý trochu jinak

Ačkoliv mnozí jaksi samozřejmě považují Boha, ve kterého věří, za muže (vždyť je to Otec!) a někdy mu přiřknou i ženské rysy matky, je tomu ve skutečnosti jinak. Naše mužsko-ženské rozrůznění se totiž trojjediného Boha netýká. Nás lidí ovšem ano. A mnohdy více, než jsme schopni připustit. I když se muž a žena obracejí k témuž Bohu, dělají to v určitých ohledech každý trochu jinak a mají-li být na své cestě k Bohu doprovázeni, bude se to v něčem - jak u mužů, tak u žen - lišit. Přičemž je jasné, že řekneme-li o něčem, že je to jiné, neznamená to hned ani "lepší", ani "horší", ale prostě jiné.

Muž bývá především řešitelem problému. Potřebuje získat jasnou odpověď na to, jak má určitou věc měnit nebo vyřešit. Tuto odpověď často hledá sám a jenom někdy chce, aby mu ji zprostředkoval někdo druhý. Díky tomu, že si muž svou situaci často "rozkládá" na jednotlivé problémy, nemívá tak snadno dojem, že se ve spleťtí situací nevyzná. Od ženy naproti tomu lze často slyšet větu, kterou muž vysloví málokdy: "Nerozumím sama sobě!" Tento bolestný povzdech nesvědčí o nižších rozumových schopnostech žen, ale je spíše projevem toho, že žena vnímá situace ve svém okolí i u sebe samotné komplexněji než muž. A právě v tomto komplexním pohledu, který vystihuje zpravidla situaci lépe než jen pohled na jeden izolovaný problém, je těžší se vyznat.

Další důležitou věcí je, že žena přistupuje zpravidla k situacím a životním otázkám mnohem osobněji než muž. Pro muže je naopak snazší udržet si od situace či problému odstup a řešit ho v určité distanci a s jistým nadhledem. Pro ženu je těžší "být nad věcí", je spíše "do věci ponořena". To ve svých důsledcích znamená, že prožívá problémy s mnohem větším citovým zaujetím (a také třeba zraněním) než muž, který se od problému vzdálí natolik, aby ho osobně příliš nezasahoval. A proto má žena mnohem větší potřebu být pochopena než muž.

Z toho všeho vyplývá, že žena i muž zpracovávají své otázky, problémy a těžkosti poněkud jiným stylem. Muž hledá řešení a mnohdy přitom dbá na to, aby si zachoval tvář toho, kdo je schopen většinu věcí vyřešit sám. Žena hledá především porozumění v dané situaci a má-li se ve svém problému orientovat, potřebuje o něm dostatečně mluvit - což muž mnohdy nechápe.

Duchovní doprovázení si má být ovšem těchto věcí vědomo. Nelze předpokládat, že muž bude reagovat jako žena a naopak. Proto nelze s oběma ve všem jednat stejným stylem. Pro doprovázejícího muže bude zpravidla těžší se vžít do situace ženy než pro ženu, která se má vcítit do situace muže. Na druhé straně může mužský "odstup od problému" ulehčit řešení problému i ženě.

Pro oba je Bůh stejně milosrdný a mluví k nim ze stejné Bible, ve stejné liturgii a skrze stejnou schopnost věřit a modlit se. Ale zprostředkování těchto Božích odpovědí neprobíhá, jak jsme viděli, stejným způsobem. Tato různost je někdy obtížná, ale duchovnímu doprovázení nevádí - pokud si jedni druhých navzájem vážící a nezaměňují odlišnost za neschopnost.

(Aleš Opatrný-z knihy Muž a žena - dva různé světy? , vydal: Katolický týdeník)

SVĚTEC MĚSÍCE

Blahoslavená Klára (Chiara) Luce Badano

29. října - připomínka

Rok úmrtí 1990

Klára pocházela ze severní Itálie. Již jako dítě se snažila přibližovat Ježíše Krista ostatním lidem skrze svoje chování.

Vyrůstala jako radostné a spokojené děvčátko radující se ze života. jako desetiletá se začala zapojovat do Hnutí fokoláre, v němž přijala jméno „Luce“ (= světlo).

Ráda sportovala i bavila se, ale nejraději měla Ježíše. Díky její lásce k němu přijímala všechno, co jí přinesla rakovina kostní dřeně, kvůli které se nedožila ani svých 19. narozenin. Přesto byla nesmírně šťastná.

Narodila se 29.10.1971 v Sassello v provincii Savona v severní Itálii. Jejím rodičům se dlouho nedařilo počít dítě a tak se Klára narodila až po 11-ti letech jejich manželství, jako jediné dítě.

Již jako malá Klára pochopila, že přivádět druhé k Ježíši se dá hlavně díky svému vlastnímu příkladu a lásce Pánu. Užívala si života, zamýšlela se nad jeho krásou a dokázala se radovat i z maličkostí.

Ve svých 9-ti letech se setkala s lidmi z Hnutí fokoláre, jimiž byla nadšena rozhodla se k tomuto hnutí připojit. V roce 1981 píše představitelce hnutí Kláře Lubichové dopis, v kterém mimo jiné píše o tom, že když se, v Římě na setkání rodin s dětmi, její maminka strachovala, že se chce Klára sama vzdálit, ubezpečila jí dívka větou: „Mami, nejsem sama, je se mnou Ježíš.“ Do hnutí byla přijata a později se o členství hlásili i její rodiče. Jako nové člence vybrala zakladatelka jméno Luce (= světlo).

Její okolí Kláru popisuje jako společenského i sportovně založeného člověka. Ráda hrála tenis, chodila na túry nebo tancovala a zpívala.

Jakkoli byla zaneprázdněna svými koníčky, vždycky se snažila chodit každý den na mši svatou.

Během jedné hry tenisu (v 17-ti letech) se u Kláry objevily bolesti v rameni a zádech. Na základě této bolesti provedli lékaři vyšetření a zjistili, že Klára onemocněla rakovinou kostní dřeně. Její stav a bolesti se nepřestaly zhoršovat a tak byla nutná hospitalizace v nemocnici a operace. Klára vše přijímala s větou: „Pro tebe, Ježíši. pokud si přeješ...” a své utrpení s láskou obětovala.

V nemocnici neustále potvrzovala své jméno. Byla všem jako slunce, které nepřestává zářit. Z jejich tváří a očí šel neustále úsměv a štěstí, které šířila do svého okolí a dávala tak najevo, že pro ni existuje jen život, a ne smrt. Klára musela podstoupit dvě operace a chemoterapii, po které jí vypadaly vlasy.

V červenci 1989 byl Klářin život v ohrožení kvůli krvácení. Byl jí diagnostikován bolestivý typ rakoviny. Dívka často opakovala, aby pro ni nikdo neplakal, protože jde k Ježíši. Řekla: „Na mém pohřbu nechci, aby lidé plakali, ale zpívali celým svým srdcem." Na svůj pohřeb se Klára připravovala jako na svatební oslavu, protože se těšila, že se setká s milovaným Ježíšem.

Do posledního dechu Klára něco rozdávala. Ať to byl úsměv, milé slovo nebo všechny její úspory na humanitární misii do Afriky. Poslední, co darovala, byly explantáty její oční rohovky, díky které dva lidé opět vidí.

Její poslední věta před svou smrtí patřila jejím rodičům: „Buďte šťastni, protože já jsem šťastná." Bylo to brzy ráno v neděli 7.10.1990.

Proces blahorečení zahájil v roce 1999 biskup diecéze Acqui, Mons. Livio Maritano. Její blahorečení umožnil dekret uznávající uskutečnění zázraku v městě Terst, který je připisován Klářiným přímlovům.

Dívka byla blahorečená 25.9.2010 v chrámě Panny Marie Božské lásky (Madonna del Divín Amore) v Castel di Leva na okraji Říma za pontifikátu Benedikta XVI.

Předsevzetí a modlitba

Klára zažila, že když jsme připraveni od Boha vše přijímat, posílá nám Bůh mnoho znamení své lásky. Budu se snažit, abych toto znamení viděl.

Radujeme se, Bože, z výročí oslavy blahoslavené Kláry Luce a prosíme Tě: Nauč nás poznávat Tvou vůli, abychom tak jako ona žili příkladným křesťanským životem.

Skrze Tvého syna Ježíše Krista, našeho Pána, neboť on s Tebou v jednotě Ducha Svatého žije a kraluje na věky věků. Amen.

PRO ZASMÁNÍ

=====

Pan farář během jednoho kázání mluví ohnivě o pekle, o věčném zavržení a strašlivém utrpení, které čeká na hříšníky v jeho farnosti. Po mši jsou lidé celí zaražení a vyprávějí si o farářově kázání. Jenom jeden člověk se neustále usmívá, a zdá se, že mu strach z pekla nic neříká.

„Pane, vy se nebojíte pekla a pekelných plamenů? Copak jste neslyšel, co kněz říkal?“

„Slyšel.“ Povídá onen muž, „ale já nejsem z této farnosti.“

Učitel se ve škole rozčiluje nad pokleslou morálkou svých žáků: „Moc dobře víte, kde je ve městě kdekaká putyka, ale abyste věděli, kde se třeba nalézá gotický kostel svatého Jakuba, tak to ne!“

Ze třídy se ozve hlas: „Ale jo, hned naproti hospody U Nováků.“

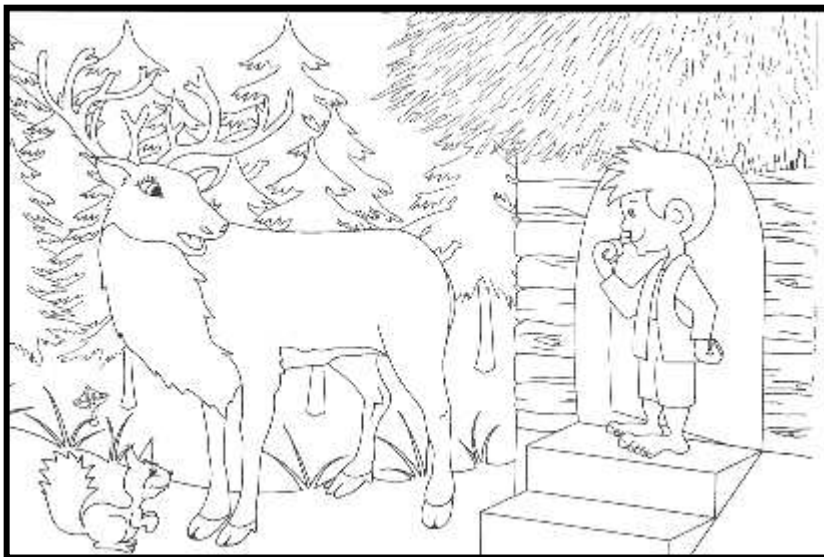
Tatínek má cestovat se svým synem autobusem do města. Před nastoupením ho poučuje, aby řidiči tvrdil, že je mu ještě pět let, aby za něj nemusel platit. Při placení se řidič zeptá: „Kolik je ti let chlapče?“ ...

“Pět,” zní odpověď. ... „A kdy ti bude šest?“

„Až vystoupím z autobusu.“

Dětem: Znáš tuhle pohádku? Jak se jmenuje? Vymaluj a vyprávěj.

!!! SOUTĚŽ !!!

DOPLŇOVAČKA - Vylušti tajenku

S	S	S	S	S	S	S	S

1. setřít,
2. nástroj dřevorubce,
3. člověk stíhaný nezdarem,
4. den v týdnu,
5. nádoba na sůl,
6. film na pokračování,
7. součást účesu,
8. česká řeka

Své odpovědi vhod'te do krabičky „SOUTĚŽ“ v kostele, nebo zašlete emailem

nas.nedelnicek@seznam.cz

do neděle !!! 19. října !!!

Správná odpověď z minulé soutěže:

Tajenka zářijové doplňovačky zní „**SVATÝ VÁCLAV**“. Ze 14. správných odpovědí (13 v krabičce, 1 elektronicky) vylosoval pan farář tyto výherce:

1. cena – Andělský kalendář – **Lukáš Vinárek** 8 let – Zábřeh; **2. cena** – Omalovánky s vyprávěním - **Anička Balarinová** 8 let – Zábřeh; **3. cena** – magnetická záložka – **Veronika Vavrečková**, 12 let, Zábřeh.

Ceny si můžete vyzvednout u pana faráře v sakristii, nebo na faře.

Výhercům blahopřejeme.

POZVÁNKY

Farnost sv. Martina Dolní Benešov,
SRPŠ při ZŠ a Kulturní dům Dolní Benešov
pořádají

šipková slavnost

v sobotu 25. října 2014 od 19.00

v Kulturním domě v Dolním Benešově

večeře v ceně vstupenky: 200,-

hudba: **OH Band**

vstupenky možno zakoupit od 22. září
u paní Šelongové (Mináčové) a na faře

*Zpíváš rád(a)?
Hraješ na hudební nástroj?*

*Zveme Tě do naší SCHOLY.
Od nového školního roku se budeme setkávat
každý lichý pátek
v 16.15 hod. ve Farním sále.*

Termín následující zkoušky je 10.10.2014.

*Naše schola doprovází dětské mše svaté vždy
poslední neděli v měsíci a zpíváme i příležitostně.*

TĚŠÍME SE NA TEBE !!!

VE ŠKOLE JEŽÍŠOVĚ

Téma setkání: Činorodost – lenost
Termín setkání: Středa 15. října 2014
Čas a místo setkání: 18:50 ve Farním

Biblický text:

- Mt 25,1-13 Podobenství o deseti pannách

Biblické odkazy:

- Iz 30,15-18 Bůh nabízí, vy nechcete, děláte si po svém
- Př 26,16 Lenoch je ve svých vlastních očích moudřejší
- Mt 25,14-30 Podobenství o hřivnách
- Lk 12,35-48 Buďte připraveni
- Mt 21,28-32 Podobenství o dvou synech
- Zj 3,15-20 Nejsi studený ani horký

PŘÍPRAVA K BÍŘMOVÁNÍ - ŘÍJEN

PÁTEK 10.10.2014 v 19.00 v kostele

Rozpis úmyslů na mše svaté ve farnosti Dolní Benešov na říjen 2014

(Níže uvedené údaje jsou POUZE informativní, v daném období může dojít ke změnám!!!)

Den	Datum	Místo, čas	Úmysl	Pozn.
Po	6.10.	18.00	Za Karla Onderku, dvoje rodiče, za živou a + rodinu	
Út	7.10.	6.30	Za členy Živého růžence	
St	8.10.	18.00	Za rodiče Dombkové, Holečkové, jejich děti, zetě a snachy	
Čt	9.10.	18.00	Za + Anežku Kupkovou a živou rodinu	
Pá	10.10.	Záb 18.00	Poděkování P.Bohu za přijaté milosti, dar zdraví u příležitosti...	
So	11.10.	7.00	Za živé a + farníky	
Ne	12.10.	7.00	Za Štefana Galamboše, za + rodiče a sourozence	
Ne	12.10.	Záb 8.30	Za Bruno Reichla, manželku, dvoje rodiče a tři syny	
Ne	12.10.	10.00	Za Rudolfa Štefka (nedož.100 let), za dvě manželky, příbuz...	
Po	13.10.	18.00	Za + Valtra Mageru, bratra, rodiče a tchána	
Út	14.10.	6.30	Za živé a + farníky	
St	15.10.	18.00	Na poděkování P.Bohu za přijaté milosti, za živou rodinu a ...	
Čt	16.10.	18.00	Za Hedviku Hartošovou, manžela, tři syny a zetě	
Pá	17.10.	Záb 18.00	Za rodinu Mrkvovou a duše v očistci	
So	18.10.	7.00	Za rodinu Marie Anny Herudové	
So	18.10.	ČK 17.00	Za rodiče Novákovy, Gajdeckovy a přízeň	
Ne	19.10.	7.00	Za preláta Viléma Thiempla, sourozence a duše v očistci	
Ne	19.10.	Záb 8.30	Za živou rodinu, syna, vnuky a ostatní přízeň	
Ne	19.10.	10.00		
Po	20.10.	18.00	Za Huberta Nováka a rodiče z obou stran	
Út	21.10.	6.30	Za živé a + farníky	
St	22.10.	18.00	Za Jana Michalíka, syna a přízeň	
Čt	23.10.	18.00	Za dar zdraví, + rodiče a živou rodinu	
Pá	24.10.	Záb 18.00	Za Boženu Rošíkovou (nedož.90 let), za manžela,živou a + rod...	
So	25.10.	7.00	Za Aloise Buhlu a manželku	
So	25.10.	11.00	Poděkování za společnou cestu životem, za celou živou rodinu...	
Ne	26.10.	7.00	Za + Lindu Warden	
Ne	26.10.	Záb 8.30	Za Josefa Pačku, manželku,dvoje rodiče a přízeň (a za dobrodince kostela)	Krmáš
Ne	26.10.	10.00	Za + Zdeňku Janíkovou (výroční) a rodiče z obou stran	
Po	27.10.	17.30	Za + Marii Moravcovou – výroční	
Út	28.10.	6.30	Za živé a + farníky	
St	29.10.	17.30	Za Edeltraud Sialinovou (15.výr. úmrtí), za + manžela a sestru	
Čt	30.10.	17.30	Za Jana Foltu, manželku a syna	
Pá	31.10.	Záb 17.30	Za Františka Kravčíka, manželku a dvoje rodiče	
So	1.11.	16.00	Za živé a + kněze, kteří sloužili v naší farnosti a za kněze rodáky	Průvod
Ne	2.11.	7.00	Za + rodiče Konopkové, příbuzenstvo a za živou rodinu	
Ne	2.11.	Záb 8.30	Za padlé a nezvěstné vojíny	
Ne	2.11.	10.00		

Poznámka: Kde byl úmysl textem delší, je jeho pokračování znázorněno třemi tečkami.

ÚČELOVÉ SBÍRKY V MĚSÍCI ŘÍJNU

Sbírka NA OPRAVY – neděle 12.10.2014

**Sbírka NA MISIE – neděle 19.10.2014 – odesílá se v plné výši
pro potřebu světových misí**

At' „NEDĚLNÍČEK“ vnese do Vašich rodin
příjemné, pokojné a sváteční chvíle.

Foto z „Poděkování za úrodu“ 6. září 2014

Vydavatel:

Římskokatolická farnost Dolní Benešov, Nám. Cypriána Lelka 74, Dolní Benešov 747 22
Připravuje pro vás „Tým Nedělníčku“ P.Mgr. Pavel Kuchař, farář, Věra Dudová, Marie Ohrálová
email: nas.nedelnicek@seznam.cz internetové stránky: <http://farnost-dolnibenesov.webnode.cz/>
vychází první neděli v měsíci za dobrovolný příspěvek

Zapsáno do evidence periodického tisku Ministerstva kultury pod číslem MK ČR E 19917.